

Lövith Egon És Felesége

Én és a feleségem. Egy kicsit pózos kép, de jópofák vagyunk. Valamikor az 1970-es években készült. A szokásos Margó látszik a képen. Margó változatlan ember volt, mindig ilyen erőteljes karakterű. Volt köztünk egy mély, bensőséges kapcsolat, szinte amilyen anya és gyereke között van, és ezt mindenki megérezte. Kölcsönösen kiegészítettük egymást. A tisztasága, az áldozatkészsége és a dolgos jelleme fogott meg engem. Megéreztem, hogy ez a szerény varrónő egy királynő. Ha véletlenül használtam egy durvább kifejezést, akkor Margó nem mondta, hogy szégyelld magad, egyszerűen csak a tekintete változott meg, mindig megkövetelte a tiszteletet. A szakmájában dolgozott, varrónő lett az Unireában, utána a szabászati szekcióra került. Margó nagyon jó munkás volt, ki akarták emelni, mert nagyon jó volt a származása: ennél prolibb már nem is lehetett. Ki akarták nevezni a káderosztályra, nem számított, hogy magyar, nekik garancia volt, hogy munkásszármazású. De káderes nem lehet, csak párttag. Margó nehezen ment be a pártba, én akartam, mert akkor én már párttag voltam, ő meg nem volt egy tiltakozó lény. Margó nem tanult meg jól románul, nem tudott folyékonyan beszélni. Aztán kinevezték az én drágámat a Goga kastélynál -- ahol az Unirea szövetkezetnek volt egy nagy háza -- igazgatónőnek. A Goga kastélyhoz tartozó házat elvették [államosították], és munkásnyaralót csináltak belőle, de meghagyták a kastélynak azt a részét, ahol Octavian Goga lakott. A felesége, aki színésznő volt, nagyon megszerette Margót. Mindig hívta kávézni, s diskuráltak. Nagyon jól tudott a nő magyarul. Vasárnaponként vagy amikor nem volt tanítás, mentem meglátogatni Margót. Ő éjjel-nappal ott volt, ez persze szétszakította a családi életet. Ezt a párt-megbízatást addig csinálta, amíg fel nem lázadtam (egy hónap, öt hét után), és ő is fellázadt utánam. Kértük, hogy mentsék fel az állásából.